

[Indenrigsministeren.]

har da kun Gyldighed, hvis den tiltrædes af et Flertal paa Delegeretmødet.

§§ 12—15 omfatter Spørgsmaalet om Tilsynsmyndighed, og det bestemmes i § 12, at Indenrigsministeriet fører Tilsyn med Kreditforeningernes Laaneudmaaling og i øvrigt med Overholdelsen af de i nærværende Lov givne Forskrifter. I den gældende Lovgivning findes ikke nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at Kreditforeningerne er undergivet Indenrigsministeriets Tilsyn. Indenrigsministeriets hidtidige Tilsynsvirksomhed har bygget paa, at der ved forskellige Lovbestemmelser og Statutbestemmelser er tillagt Indenrigsministeren en Række særlige Beføjelser over for de enkelte Foreninger, men Lovbestemmelser af almindelig Karakter har ikke eksisteret. Det Tilsyn, der altsaa hidtil er foregaaet, har gennem et langt Tidrum været af en ret formel Karakter, men Forholdene paa dette Omraade har særlig i de senere Aar ført med sig, at Tilsynet i adskillige Tilfælde er blevet af mere effektiv Karakter med Indfordring af de fornødne Oplysninger til Bedømmelse af Grundlaget for Foreningernes Virksomhed. Spørgsmaal som Laaneudmaaling, Vurderinger og Afskrivninger er for nogle Foreningers Vedkommende behandlet indgaaende i Ministeriet i de senere Aar. Rigsdagen ved, hvorledes Spørgsmaalet om Udførsel af dobbeltmøntede Kasseobligationer har givet Anledning til indgaaende Undersøgelser, og hvad angaar den Del af Realkrediten, der repræsenteres af Landhypotekforeningerne, ved Rigsdagen jo ogsaa, hvorledes Udviklingen har ført med sig, at samtlige Landhypotekforeninger nu ved Lov er undergivet et effektivt Tilsyn fra Indenrigsministeriets Side.

Den af mig her nævnte Bestemmelse i § 12 er Udtryk for, at Tilsynet fremtidig skal være en Realitet, og Bestemmelsen i § 13 om Indsendelse af Kvartalsoversigter under en fælles Form og om Ret for Ministeriet til at afkræve Foreningerne enhver Oplysning er Udtryk for det samme. Det bestemmes i § 12, at de med Tilsynet forbundne Udgifter afholdes af Kreditforeningerne i Forhold til deres Restgæld. Bestemmelserne i disse Paragraffer er dog af en saadan Karakter, at det tydeligt deraf fremgaar, at Foreningernes Selvstyre i fuldt Maal er respekteret. Tilsynets Pligt og Opgave er Sikring af, at Foreningerne overholder de i Loven givne Bestemmelser, og i det hele Varetagelse af Offentlighedens Interesser over for disse store Realkreditinstitutter.

§§ 16—18 omhandler Revision. Der gives Indenrigsministeriet Ret til at udnævne en af Revisorerne ved den enkelte Forening, og det bestemmes, at saafremt Ministeriet ikke i Kraft heraf har udnævnt en statsautoriseret Revisor, skal en af de af Foreningen udnævnte Revisorer været statsautoriseret. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Retningslinier, der er angivet for Revisionens Virksomhed — det vil enhver let faa Overblik over ved at læse Lovforslagets § 17 —, men jeg ønsker blot at understrege, at det i § 18 foreskrives, at Revisorerne skal indføre Beretning om Revisionen i en autoriseret Revisionsprotokol, der fremlægges paa førstkommende Repræsentantskabsmøde, og at Protokollen eller bekræftede Udskrifter af denne paa Begæring skal indsendes til Indenrigsministeriet; endvidere, at det paahviler Revisorerne at foretage Antegnelse, saafremt de kommer til Kundskab om, at denne Lovs eller Statutternes Bestemmelser ikke overholdes, eller om Forhold af betænkelig Karakter, og at Genpart af Antegnelse omgaaende skal tilstilles Indenrigsministeriet.

Lovforslagets andet Afsnit, der omfatter §§ 19—21, omhandler Laanegrænse og Vurdering. Jeg vil gerne med Henblik paa Drøftelsen af disse Spørgsmaal henvise ærede Medlemmer til den omfattende Behandling af disse Problemer, der findes i Betænkningen Side 60—95. Den gældende Regel om, at en Kreditforenings Laan skal ligge inden for $\frac{3}{5}$ af Pantets ansatte Værdi, bibeholdes. Det fastslaas, at Laaneudmaalingen skal ske under passende Hensyntagen til Laanets Rentefod, og det bestemmes, at Værdien af medpantsat Besætning og Inventar til en Landbrugsejendom ikke kan sættes højere end 10 pCt. af Værdien af Jord og Bygninger, en Bestemmelse, der utvivlsomt vil virke til at hemme en for høj Laangivning i Tider, hvor Priserne paa Landbrugsejendomme stiger stærkt. Men meget afgørende for Betydningen af de Bestemmelser, Loven fastsætter for Laaneudmaalingen, er selvfølgelig, hvad der skal danne Grundlaget for Værdiansættelsen, med andre Ord Vurderingerne. Det er en Selvfølge, at Kommissionen under sin Behandling af disse Forhold maatte komme ind paa det Spørgsmaal, der ofte har været drøftet, Spørgsmaalet om en Sammensmeltning af Laanvurderinger og Ejendomsskyldvurderinger eller i hvert Tilfælde en Tilknytning mellem de to Vurderinger. Kommissionen anfører da ogsaa, at der er en saadan Forbindelse mellem Laanvurdering og Skattevurdering